

Sapperdebleu, het startschot echoot nog na, als het peloton, met renners van alle gezindten, en masse richting eindtijd dendert. Het parcours is de weg die zij moeten gaan, een richtingenstrijd bijkans: van het horizontalisme in de laaglanden, tot het ultramontanisme van de Pyreneeën.

Was het hoogste voorheen volledige overgave, thans weet de wieleratleet pas van Maria-Tenhemelopneming, wanneer zij zich het gele tricot van de velo-ecclesia(-)drie-eenheid aanmeet. Eén nummer een, of twee, of drie, daarbuiten telt geen tittel of jota. Geen sobere albes of extravagante kazuifels, maar truien, en dan met name die ene.

In een processieachtige line-up vliedt de menigte langs 's heren wegen, over een spoor van votiegaven, dat de reclamekaravaan als processiestrooisel in haar kielzog achterlaat. Zij dient de mammon, nietwaar? Zeker langs deze brede weg, waar geëmailleerde reclameborden op extatische wijze een andersoortige heilzame heilszekerheid prediken. Om nog maar te zwijgen van al die ge-e-mailde selfies met wielerheiligen, als iconen après la lettre. Ijdelheid der ijdelheden, zo oud als Methusalem.

Tijdens deze Tour telt alleen het vooruitgangsgeloof. Zie hoe de meester-techniciën, als diaken ex cathedra, draconisch het classicistisch klinkende minigetinkel van angelusklokjes uit de derailleur van de meesterknecht poogt bij te stellen. Dan mogen 's knechts benen als alabasten zuilen het zware werk doen, gezalfd als zij zijn met chrisma – soepel lopend raderwerk scheidt hier het kaf van het koren.

Schisma's treden op: het dogma van Maria-Onbevleete-Ontvangenis raakt achterop, het nieuwe is een zoen van de rondemiss. Maar de wielerbijbel kent ook zo zijn apocriefe werken vol zondige bloedwonders, waar urinemonsters een salomonsoordeel over moeten vellen.

Godzijdank, want zoveel ongelovige thomassen zijn dienaangaande naar de filistijnen gegaan. Vanwaar Gehazi, wordt nu die flagellantische dopegebruikers gevraagd, want men streeft nochtans naar een zuivere leer.

Zonder lijden alleen geen overwinning. De jakobs ladder kent zijn hoge sporten, die zonder jeremiëren niet te nemen zijn. Maar eenmaal bovenaan staat dan de leider in het volle licht, daar leidt hij zijn bijrijders de weiden door, en weidt, wijduit stichtelijk, over weidse weiden uit. In het geel, dat spreekt.